

ELSŐ KOMMENTÁR

MI A KOMMUNISTA PÁRT?

Előszó

Az elmúlt ötezer évben a kínai nép a Sárga folyó és a Jangce folyó között egy nagyszerű kultúrát hozott létre, e két folyam jelenti az ország életerét. E hosszú időszak alatt dinasztiák jöttek és mentek, és a kínai kultúra is keresztül ment mélységeken és magasságokon. Nagyszerű és mozgalmas történetek mentek végbe Kína színpadán.

Az 1840-es év a történészek szerint Kína új korszakának a kezdete, ugyanakkor Kína átalakulásának a tradicionálisból a modern irányába. A kínai civilizáció az új időszak kihívásaira négy hullámban reagált.

Az első periódus az angol-francia szövetségesek haderejének a pekingi invázióját foglalta magába, mely a XIX. század 60-as éveinek elején történt; a második periódus az 1894-es kínai-japán háborút jelenti, és a harmadik periódus az orosz-japán háború volt Kína északkeleti részén 1906-ban.

E három kihívásra a kínai birodalom először modern áruk és fegyverek behozatalával reagált, majd intézményes reformokkal, vagyis a száz napos reformmozgalommal 1898-ban [1], utána egy alkotmányos kormány felépítésével a késői Qing dinasztia végén (1875-1908) és végül a Xinhai forradalommal – az 1911-es demokratikus forradalommal [2].

Annak ellenére, hogy Kína az első világháború győzteseként került ki, a kínai érdekeket nem vették figyelembe a győztes hatalmak a háború utáni időszakban. Számos kínai meg volt győződve arról, hogy az elmúlt három periódusban nem sikerült az idő kihívásának eleget tenni. Az 1919. május 4-i [3] egyetemista mozgalommal kezdődött meg a negyedik nekifutás. Ez Kína teljes elnyugatiasodásából állt, és végül a kommunista mozgalom radikális forradalmához vezetett.

Ez az első kommentár az új idők kihívásának az utolsó kísérletével foglalkozik, a kommunista mozgalommal és a kommunista párttal. Ha az elmúlt 160 évet vizsgáljuk, ami alatt szinte 100 millió ember nem természetes halállal halt meg, és ami alatt szinte az egész hagyományos kínai kultúra tönkrement, a vizsgálat azt mutatja majd meg, hogy Kína melyik következményt választotta, jobban mondva, milyen következményeket kényszerítettek Kínára.

1. A hatalom megragadása és a hatalom megtartása erőszakkal és terrorral

"A kommunisták megvetették nézeteik és szándékuk eltitkolását. Nyíltan magyarázzák, hogy céljukat csak az eddigi társadalmi rend erőszakos ledöntésével érhetik el." [4] Ez a mondat a "Kommunista Párt kiáltványának" a végén található. Az erőszak az egyetlen eszköz, amivel a kommunista párt valaha is hatalomra tett szert. Ez egy jól összeillesztett örökség, amit a párt születése óta tovább adtak.

Valójában azonban az első kommunista pártot Karl Marx halála után több évvel alapították meg. Az 1917-es októberi forradalom után egy évvel született meg az orosz kommunista párt (később: szovjet kommunista párt). Ez a párt az ún. osztályellenségek elleni erőszak segítségével alakult meg és a saját emberei elleni erőszakkal maradt fenn, mihelyt azokat árulóknak tekintették. A szovjet kommunista

párt tisztogatásai alatt az 1930-as években több, mint 20 millió ún. kémet és árulót mérszároltak le, azokat is beleértve, akikről feltételezték, hogy más véleményt képviselnek.

A kínai kommunista párt (KKP), a Harmadik Kommunista Internacionálé egy ágaként alakult meg, melyet a szovjet kommunista párt vezetett. Ezért természetesen örökölte az ölésre való készséget. Kína első polgárháborúja alatt, a kommunisták és a Kuomintang között 1927-től 1936-ig, Jiangxi tartomány lakossága 20 millióról 10 millióra csökkent. A katasztrófa, mely az erőszak bevetése által keletkezett, már egyedül ezeken a számokon is felismerhető.

Az erőszak bevetése feltétlenül szükséges a politikai hatalom megszerzéséhez, de ezidáig még nem létezett egy rendszer sem, melyben az ölésnek ennyire fontos szerepe lett volna, mint a KKP számára, még az amúgy békés időszakok alatt is. A KKP által 1949 óta bevetett erőszak halálos áldozatainak száma meghaladja az 1927 és 1949 közötti háborús áldozatok számát.

Egy kiváló példa az erőszak alkalmazására a KKP által, a kambodzsai vörös khmerek voltak, akiket a KKP teljes erejével támogatott. Miután a vörös khmerek hatalomra kerültek, Kambodzsa összlakosságának egynegyedét megölték, közöttük számos kínai származású embert is. Kína most is leblokkolja a vörös khmerek nemzetközi törvényszék elé állítását, mivel a KKP el akarja hallgatni a vörös khmerek bűncselekményében játszott szerepét.

A KKP-nak szoros kapcsolatai vannak a világ legbrutálisabb politikai mozgalmaival és kormányaival. A vörös khmerekkel való kapcsolatokon kívül, kapcsolatokat tartanak fenn a következő országok kommunista pártjaival is: Indonézia, Fülöp-Szigetek, Malajzia, Vietnám, Burma, Láosz és Nepál, ezeket mind támogatja a KKP. Számos vezető beosztásban kínaiak vannak e pártoknál; sokan közülük a mai napig is Kínában büjkálnak.

Más kommunista pártok, melyek a maoista ideológiát követik: a dél-amerikai „Világító Út“, és a „Vörös Japán Hadsereg“, melyeknek erőszakos tetteit a világ nyilvánossága elítél.

A KP a darwinista tételt „Harc az életért“ használja az osztályharcoknál az emberi társadalom forradalmában. Meg van arról győződve, hogy az osztályharc a társadalmi fejlődés egyedüli mozgató ereje. Így emelték a harcot a fundamentális dogma élére – eszközként, mellyel politikai hatalom nyerhető és megtartható. Mao hírhedt szavai „az erősebb túlélésének” logikájáról árulkodik: „800 millió ember, hogy mehet ez harc nélkül?”.

Mao egy másik kijelentése ugyanilyen hírhedt: "A kulturális forradalmat 7-8 évenként meg kellene ismételni." [5]. Az erőszak ismételt felhasználása a párt egy fontos eszköze a hatalom megtartásához, azzal a céllal, hogy az embereket állandó félelemben tartsa. Minden harc és kampány szerepe a félelem bevetése volt, annyira, hogy a kínai népet legbelsejében megremegtette, és a KKP ellenőrzése alatt rabszolgájává tette.

Ma, a terrorizmus a civilizált és szabad világ fő ellenségévé vált. A terror és az erőszak a KP által még jobban elterjedt, még tovább tart, és az eredmények, az állami apparátusnak köszönhetően, még szörnyűségesebbek. Ma a XXI. században nem szabad elfelejtenünk, hogy a kommunista párt ezen öröksége fogja meghatározni egy adott időben a KKP fejlődési irányát.

2. Hazugságok használata az erőszak jogossá tételéhez

A civilizáció szintjét a kormányok által bevetett erőszakon lehet lemérni. A kommunista társadalmi forma szemelláthatóan egy nagy visszaesés az emberi civilizáció számára. Mégis a KP-nak egy ideig sikerült az emberekkel elhitetnie, hogy a kommunista társadalmi forma haladást jelent. Ezeknek az embereknek a véleménye később az volt, hogy az erőszak bevetése egy szükséges és nélkülözhetetlen folyamat a társadalom előrehaladásában.

Nem elhallgatható az a tény sem, hogy ez a kommunista párt példátlan hazudozásának és csalásának az eredménye. A hazugság és a csalás a kommunista párt genetikai alapeleméhez tartozik.

"Gyerekkorunktól fogva az Egyesült Államokra, mint szeretett országra tekintettünk. Véleményünk szerint ez nemcsak azzal függ össze, hogy az Amerikai Egyesült Államok soha nem foglalta el Kínát, és sohase támadott Kínára; a kínai nép alapvetően tiszteli az Amerikai Egyesült Államokat demokratikus és nyílt jelleméért".

Ez az idézet egy 1947. július 4-i újságban volt olvasható, a Xinhua Ribao-ban, a KKP hivatalos újságjának címlap-cikkeként. Alig három évvel később, a KKP hadsereget küldött Észak-Koreába, hogy ott az amerikai katonák ellen harcoljanak, és az amerikaiakat a legrosszabb imperialistákként ábrázolta. Minden kínai a Kínai Népköztársaságban nagyon elcsodálkozna, ha ez a több, mint 50 évvel ezelőtt írt cikk ma a kezébe kerülne. Ezért a KKP minden publikációt lefoglalt és betiltott, amiben hasonló részeket idéznek előbbi kiadásokból.

Amióta hatalomra került, a KKP mindig ugyanazokat az eszközöket vetette be az ellenforradalmárok eltávolítására (1950-1953) a kampányai alatt: az „ipar és kereskedelem szociális átváltozása“ (1954-1957) során, az anti-jobboldali kampány (1957) során, a kulturális forradalomban (1966-1976) , a Mennyei Béke téri mérsárláskor (1989) és legutóbb a Fálun Gong 1999 óta tartó üldözésében is. A legszégyenteljesebb példa az értelmiségiek üldözése volt 1957-ben. A KKP felhívta az értelmiségieket, hogy fejezzék ki véleményüket a KKP-ról, de utána pontosan ezeket a személyeket üldözte, mint „jobboldaliakat“, és az általuk tett kijelentéseket használta fel bizonyítékként. Miután ezt az üldözést titkos összeesküvésnek kritizálták, Mao nyilvánosan kijelentette: „Ez nem egy titkos, hanem egy nyílt összeesküvés.“

A hazugság és csalás a hatalom megszerzésénél és a hatalom megtartásánál nagyon nagy szerepet játszott. Kína rendelkezik a leghosszabb és legteljesebb történelemmel a világon és a kínai értelmiségiek már ősidők óta mélyen hisznek a történelemben. Így a kínaiak a történelmet mindig tükörként használták ahhoz, hogy a jelent megítéljék és hogy egyúttal a személyes, szellemi felismeréseiket elmélyítsék. Ezért a történelmi valóság elcsavarása és eltitkolása a KKP egyik legfontosabb módszerévé vált. Propagandájában és publikációiban a KKP a régi idők történelmét, mint pl. a „tavaszi és őszi periódust“ (770-476 Kr.e.) vagy a „hatalmak közti háborúk idejét“ (475-221 Kr.e.) és a mostani időkben a kulturális forradalmat eltitkolta, elcsavarta ill. átírta. A történelem ilyen és ehhez hasonló meghamisítása, 1949 óta, ötven éve folyik, és a KKP a történelmi igazság helyreállítására tett minden egyes kísérletet kíméletlenül elfojt.

Ha az erőszak már nem elegendő az ellenőrzés fenntartásához, akkor a KKP hazugságokhoz és ködösítő taktikákhoz nyúl. A hazugság az erőszak másik oldala és ugyanakkor annak hajtóereje is.

Azt hozzá kell tennünk, hogy a leplezést és a hazugságokat nem a KKP találta fel, de ezek olyan hagyományos, régi szégyentelenségek, amiket a KKP szemérmetlenül felhasznált. A KKP a földműveseknek földet ígért, a munkásoknak gyárat, az értelmiségieknek szabadságot és demokráciát, valamint békét mindenkinek. Ezek közül egyetlen ígéretét sem tartotta be. A kínaiak egy egész generációja csalódottan halt meg, és a következő generációt továbbra is becsapják. Ez a kínaiak legnagyobb tragédiája, és a kínai nép legnagyobb szerencsétlensége.

3. Folyamatosan változó elvek

A 2004-es amerikai elnökválasztások előtti tévé vitában az egyik elnökjelölt azt nyilatkozta, hogy szükség esetén meg lehet változtatni a taktikát, de soha nem szabad saját meggyőződését és alapelvét megváltoztatni, különben az illető egyszerűen szavahihetlenné válik [6]. Ez a kijelentés egy inspiráló gondolatot rejt magában.

A kommunista párt éppen egy ilyen esetet képvisel. Vegyük például a kínai kommunista pártot: 80 éves fennállása alatt a KKP már 16 párt-kongresszust tartott és már 16-szor változtatta meg a párt alapelveit is. A több, mint 50 éves vezetése alatt a KKP öt alapvető változtatást hajtott végre az ország alkotmányában.

A KKP ideálja a szociális egyenlőség és a szociális egyenlőség legmagasabb formája a kommunizmus. Mégis a KKP által vezetett Kína ma egy olyan ország, ahol a szegények és a gazdagok között nagyon nagy hasadék tátong. Számos párttag nagyon gazdag lett, mialatt kb. 800 millió kínai nagy szegénységben él.

A KKP tételei a marxizmustól a maoizmusig fejlődtek, Deng gondolatait és Csiáng „Három képviselét” tartalmazzák. A marxizmus, leninizmus és maoizmus semmiképpen sem összeegyeztethető Deng vagy Csiáng ideológiájával. Ezek mérföldnyi távolságra vannak egymástól. Ez a különböző egymástól eltérő elvekből álló keverék, melyet a KKP alkalmaz, az emberiség történetében kuriozumnak számít.

A haza nélküli globális integráció ideáljától egészen a mai szélsőséges nacionalizmusig, a magántulajdon megszüntetésén keresztül a „kizsákmányoló osztály” eltávolításán keresztül, egészen a mai próbálkozásig, hogy a kapitalisták beléphessenek a pártba – a kommunista párt által kifejlesztett elvek egymásnak homlokegyenest ellenkeznek. A hatalom megragadásában és megtartásában újra és újra megismétlődik az a folyamat, melyben a tegnapi elveit ma megmásítják és holnap újra megváltoztatják. Teljesen függetlenül attól, hogy a KKP hányszor változtatja meg elveit, célja egyértelmű: a hatalom megszerzése és megtartása, ugyanakkor a társadalom feletti abszolút hatalom élvezete.

A KKP történelmében több, mint tíz életre-halálra szóló belharc folyt. Ezek a harcok tulajdonképpen véres, belső tisztogatások voltak azokban a periódusokban, amikor a párt álláspontját és tételét kívánta megváltoztatni.

Arra rá kell mutatni, hogy a nézőpont és a tételek minden megváltoztatása a KKP kényszerű krízishelyzetéből adódott, amelyben a párt a törvényességét és fennmaradását veszélyeztetve érezte. Minden egyes döntése – a Kuomintang-gal való együttműködése, az Amerikai Egyesült Államokkal folytatott külpolitikája, az ökonomikus reform és a piac nyitása vagy a nacionalizmus előrehajtása – egy krízis pillanatában történt és a hatalom megszilárdulásával függött össze. Az elnyomás minden ciklusa egy bizonyos csoporttal függött össze és a rá következő rehabilitálás mindig a KKP alapelveinek a megváltoztatásával volt összefüggésben.

Egy nyugati szólásmondás szerint: „Az igazság tartós, a hazugság mulandó.” Ebben nagyon sok bölcsesség rejlik.

4. Párttudat emberiség helyett

A KKP egy leninista, ellentmondást nem tűrő rezsim. Alapítása óta három vezérvonalat tűzött ki: ideológiai, politikai és szervezési. Az ideológiai vezérvonal képezi a KKP filozófiai alapját. A politikai vezérvonalnál a célok meghatározása a fontos, melyek a szigorú szervezési struktúra által valósulhatnak meg.

Elsőként a kommunista párt tagjaitól és a kommunista társadalom lakosságától abszolút engedelmisséget követel meg. Ez a tulajdonképpeni tartalma a szervezési vezérvonalnak.

Kínában ismerik az emberek a KKP tagjainak szokásos kettős jellemét. Magánéletükben normális emberek emberi érzésekkel mint például: boldogság, harag, szomorúság vagy öröm. Ugyanúgy erényekkel és hibákkal, mint minden ember. Szeretik szüleiket, férjüket, feleségüket, jó barátok. Az emberi természet és az emberi érzések fölött azonban ott áll a párttudat, melyet a párt legfőképp hangsúlyoz. A párttudat mindig az emberség fölött fog állni a KKP elvárásainak megfelelően. Az emberséggel ellentétben, mely viszonylagos és változó is lehet, a párttudat tökéletes és nem lehet kételkedni benne ill. kihívni azt.

A kulturális forradalom alatt Kínában kölcsönösen kínozta az apa a fiát, házaspárok váltak el, a tanár a diákja ellen mint ellenség harcolt, anyák és leányok kölcsönösen jelentették fel egymást – ez mind a párttudat kihatása volt. A kommunista uralom elején egyes magasrangú KKP-vezetőknek végig kellett nézniük, ahogy családtagjaikat osztályellenséggé nyilvánítják ki. Ezt is a párttudat okozta.

Ez a párttudat a KKP életfogytiglani befolyásának eredménye. Ez már az óvodában elkezdődik, ha a gyerekek válaszai a pártnak tetszetősek, akkor ezért dicséret jár, akkor is, ha ezek a válaszok nem is felelnek meg a józan észnek ill. a gyerekes természetnek. Az általános iskolától az egyetemig minden tanuló politikai nevelésben részesül; nekik mindig a szabványosított válaszokat kell adniuk, amik a KKP elvárásainak megfelelnek, egyébként nem mennek át a vizsgákon és nem kapnak érettségi bizonyítványt.

Egy párttag a nyilvánosság előtt tett kijelentéseinek a pártvonalat kell képviselnie, függetlenül attól, hogy magánszemélyként mit érez. A KKP szervezési rendszere egy óriási piramis, melynél a csúcson a központi hatalom az egész hierarchiát ellenőrzi. Ez az egyedülálló rendszer a fő ismertetőjele a KKP politikai hatalmának, mely a tökéletes engedelmisséget valósítja meg.

Ma, Kína kommunista pártja egy olyan politikai képződménnyé fajult, mely szüntelenül harcol saját érdekeiért. Már nem követi a kommunizmus céljait. A szervezési rendszere azonban továbbra is fennáll, és a párttudat elvárása az abszolút engedelmisségre változatlanul megmarad, félretéve az emberséget és az emberi természetet. Mindenkit, aki a pártszervezetet vagy a párt vezéreit veszélyeztetné, azonnal eltávolítják, függetlenül attól, hogy közönséges állampolgárokról vagy magas fokú KKP tisztviselőkről van szó.

5. Alattomos szellem a természet és az emberi természet ellen

A világegyetemben minden élőlény átéli a születés, növekedés, öregedés és halál folyamatát.

A kommunizmussal ellentétben a nem-kommunista társadalmak megengednek egy bizonyos fokig önszervezkedést és önrendelkezést, függetlenül mennyire diktatórikusak ill. totalitáriusak azok. Kína társadalmát is egy kettős struktúra jellemezte a múltban. A kormány hierarchikus felépítése csak a kerületi szintig terjedt; vidéken a nagycsalád képezte a független rendszerek magját, mialatt a városok és községek, céhekkal a középpontban szerveződtek.

Kivéve a kommunizmust, minden modern társadalmi formában megvolt a jog a személyes tulajdonra, még a nacionalista-szocialista Németországában is. A kommunista rendszer minden meglévő független szervezési formát és a társadalom alkotórészét eltávolította, helyette egy központosított és teljesen totalitárius hatalmi rendszert épített fel.

Ha egy társadalmi rendszert, egy bizonyos önrendelkezéssel és önszervezéssel, mint egy alulról felfelé természetes módon létrejövő állapotot vesszük tekintetbe, akkor a teljes totalitárius hatalmi rendszerű kommunizmus egy olyan társadalmi forma, mely a természet ellen irányul.

A KP-ban nincsen általános mérték az emberi természetre nézve. A jó és rossz mértékét, a törvényeket és alapelveket a KP követelményei szerint önkényesen változtatják. Tilos ölni, kivéve a KP által megnevezett ellenséget; a szülővel tiszteletteljesen kell viselkedni, de nem az osztályellenséggé kinyilvánított szülőket. Jóság, becsületesség, illendőség, bölcsesség és hűség ugyan jó dolgok, de ha a párt nem akarja, akkor érvényüket veszítik. A kommunista párt teljesen megfordította az univerzális értékek mértékét, ezért az emberi természet ellen van.

A nem-kommunista társadalmakban azt a tényt fogadják el, hogy egy emberben egyformán van jó és rossz. Ezért szigorú szabályokat hoznak, hogy a társadalomban egy bizonyos egyensúly jöhessen létre. A kommunista társadalomban ezt a felfogást

elutasítják, és nem ismerik el az ember jó, vagy rossz természetét. Karl Marx kijelentései szerint, a jó és rossz elutasításának szemlélete a régi társadalom szociális építményét a teljes összeomláshoz vezeti.

A kommunista párt nem hisz az istenségekben, és nem tiszteli a természetet.

„Harcolj az Éggel,
harcolj a Földdel,
harcolj az emberekkel,
az öröm végtelen.“

Ez volt a kínai KP mottója a kulturális forradalom alatt. Ezáltal a nép és az ország számára kimondhatatlan katasztrófa keletkezett.

Hagyományosan a kínaiak hisznek az Ég és az ember egységében. Lao-ce ezt mondta a Tao Te King-ben: „Az emberiség követi a Földet, a Föld az Eget, az Ég a Tao-t, és a Tao követi saját természetét.“ [7] Az emberiség és a természet a világegyetemben harmonikus kapcsolatban van egymással.

A kommunista párt ténylegesen egy élőlény is. Egy alattomos szellem a természet, az Ég, a Föld, az emberiség ellen és nem utolsósorban a világegyetem ellen.

6. A gonosz parazita lény [8]

A kommunista pártszervek nem vesznek személyesen részt a termelési folyamatban ill. annak megújításában. Mihelyt a KP megszerzi a hatalmat, rátelepszik az állami szervekre és a lakosságra, manipulálja és ellenőrzi azokat. A társadalom legkisebb alkotórészét is ellenőrzi, ami garantálja hatalma megmaradását. Monopolizálja a termelőerőket és kiszívja a társadalom vagyonát saját maga részére.

Kínában a KP szervezete mindenre kiterjed és mindent ellenőriz. A KKP szerveinek költségvetését azonban még soha nem látta senki; hiszen kizárólag csak az állami, a helyi kormányok és a cégek költségvetései léteznek. A központi kormánytól egészen a községi bizottságig, a közigazgatás tisztviselői alapján véve alacsonyabb rangúak, mint a kommunista tisztviselők. A párt kiadásait a közigazgatás egységei fedezik és nincs is semmiféle külön számlavezetés.

A KKP szervezete olyan, mint egy óriási parazita gonosz szellemel és árnyékként - mint egy tárgyat követve - tapad rá a kínai társadalom minden egyes egységére. Vékony, vérszívó ereivel a KKP mélyen befűrődik minden sejtbe és a társadalom minden hajszálerébe, és így ellenőrzi az embereket és emészti fel erejüket.

E romlott parazitának a különleges struktúrája, az emberiség elmúlt történelmében is létezett már. Vagy a társadalom egyes részeiben jött elő, vagy kiterjedt rövid ideig az egész társadalomra. Ilyen hosszú ideig azonban még soha nem álltak fenn ill. fejlődtek tovább ezek a struktúrák, mint a kommunista társadalomban.

Ennél az oknál fogva élnek a kínai földművesek ilyen gyötrelmesen és ilyen nagy szegénységben. Nemcsak a közönséges közigazgatási tisztviselőknek a költségeit kell állniuk, hanem a KKP ugyanilyen nagy számú, vagy még nagyobb számú tisztviselőinek a költségeit is.

Ennél az oknál fogva fenyegeti a kínai munkásokat a magas munkanélküliség, hiszen a parazita KKP már sok éve megvonta a tőkét a termelési üzemekből.

Ennél az oknál fogva olyan nehéz kivívnia a kínai értelmiségi rétegnek a szellemi szabadságot. A közigazgatási tisztviselők mellett a KKP árnyéka mindenhol jelen van, és nem csinálnak mást, mint hogy szemmel tartják az embereket.

A modern politikai tudományok szerint a hatalom három forrásból táplálkozik: erőszak, pénzforrás és tudás. A KKP soha nem tartotta vissza magát, hogy önkényesen erőszakhoz folyamadjon, hogy az emberek tulajdonát elrabolja. Számára azonban a legfontosabb, hogy az emberektől a szólás-, vélemény-, és sajtószabadságot megvonja és hogy a szabad szellemet és akaratot kiirtsa, hogy a társadalom fölötti teljes kontrollra tegyen szert. Ezek szerint azt lehet mondani, hogy a KKP – egy olyan gonosz

élősködő, mely a társadalmat ennyire átfogóan és szigorúan ellenőrzi – nem hasonlítható semmiféle más rendszerhez a világon.

7. Saját magunk vizsgálata és a KKP bilincseiből való megszabadulás

Karl Marx 1848-ban a Kommunista Párt Kiáltványában kihirdette: „Egy kísértet megy át Európán – a kommunizmus kísértete.” [9] Száz évvel később a kommunizmus már nemcsak egy kísértet, hanem egy konkrét, anyagból álló lényvé vált. Járványszerűen az egész Földön elterjedt, tízmilliós nagyságrendben életeket oltott ki, több száz millió embertől elrabolva a magántulajdonát és kiirtva azok szabad szellemét és gondolatait.

A KKP eredeti tanítása a magántulajdon eltulajdonítását és a „kizsákmányoló osztály” megszüntetését képviselte. A magántulajdon az alapja minden társadalmilag elfogadott jognak és gyakran egyben a nemzeti kultúra hordozója is. Azoknak az emberek, akiknek a magántulajdonukat elrabolták, egyidőben a szabad szellemüket és szabad akarataikat is elvették. Végülis elvesztik azt a lehetőséget is, hogy társadalmi és politikai jogokra telessenek szert.

Azzal szembeesítve, hogy átvészelve a krízist, arra volt a KKP kényszerítve, hogy Kína gazdaságát az 1980-as években megreformálja. A magántulajdonra való jogot visszaadták az embereknek egy bizonyos mértékben. Ez egy részt okozott az idomtalan KKP-gépezetében és annak szigorú ellenőrzésében. Ez a rés egyre nagyobb lett és ma már minden tagja a KKP-nak, eszeveszetten arra törekszik, hogy minél több magántulajdont halmozzon fel.

A KKP-parazita, melyet a kényszer, csalás és gyakran változó elvek tartanak életben, már a szétesés jeleit mutatja; nagyon nagy félelemben lebeg és mindenhol veszélyt sejt. Tébolyodottabban fosztja ki a nép és az állam vagyonát és a hatalomba kapaszkodik, azon kísérletezve, hogy saját magát mentse. Ez azonban a válság még gyorsabb kirobbanásához fog vezetni.

A mai Kína gazdaságilag sikeresnek tűnik, de a szociális konfliktusok egy eddig nem ismert nagysághoz vezettek. E sajátosságnak megfelelően a KKP még egyszer megpróbálja a múltban használt intrikákat bevetni. Úgy tűnhet, hogy kiegyezésre hajlandó, mint például a Demokratikus Egyetemista Mozgalom esetében 1989. június 4-én a Mennyei Béke Terén, a Fálun Gong-mozgalommal szemben, vagy akár emberek egy kisebb csoportját újból ellenségnek nevezheti ki, hogy terrort és hatalmat gyakorolhasson a lakosságon.

Amikor a kínai nemzet az elmúlt száz évben számos veszéllyel nézett szembe, az áru és fegyver behozatallal, a társadalmi rendszer reformjával és végül radikális és erőszakos forradalmakkal reagált. Emberek milliói haltak meg és az ősrégi kínai civilizáció eltűnt. Úgy néz ki, hogy a különböző megoldási próbálkozások nem sikerültek. Amikor a kínai lakosságnál nyugtalanság és félelem uralkodott, megragadta a KP szelleme az alkalmat, fellépett a színpadra és azóta uralja ezt a nemzetet, a világ utolsó nemzetét, mely az ősrégi civilizációt örökölte.

A jövő problémáinál a kínaiaknak sürgősen újból választaniuk kell. Döntésüktől függetlenül, minden kínainak tisztában kell lennie azzal, hogy a KKP-ba vetett mindennemű hit megnagyobbítja azt a kárt, amit a kínai nemzetnek okozott, csak erősíti a KKP-t és új energiát ad annak.

A kínaiak minden illuzót fel kell adniuk, el kell gondolkodniuk rajta, meg kell hozniuk saját döntéseiket. Csak ekkor tudja kivonni magát a kínai nép e rémálomszerű ellenőrzés alól, melyet a KKP az elmúlt 50 évben gyakorolt. Egy szabad társadalomban az eredeti kínai civilizáció, mely az emberi természettel szembeni tiszteleten és a mindenkivel szembeni jószágon alapul, újra megteremthető.

Jegyzetek

[1] A „száz nap reformja“ egy reformfolyamat volt és 103 napból állt, 1898. június 11-től szeptember 21-ig tartott. Guangxu, Qing dinasztia császára (1875-1908), számos reformot hozott, messze ható társadalmi és intézményes változásokkal. Az uralkodó konzervatív elit nagyon erős volt. Az ultrakonzervatívak támogatásával és a politikai opportunisták Yuan Shikai hallgatóságos támogatásával, a császár özvegye Cixi 1898. szeptember 21-én államcsínyt szervezett és ezáltal visszavonulásra kényszerítette a fiatal, újító és elszánt Guangxu-t. Cixi átvette a kormányzást uralkodónőként. A „száz nap reformja“ az új rendelet visszavonásával fejeződött be és hat támogatójának a kivégzésével.

[2] A Xinhai forradalom (ugyancsak mint a Hsinhai forradalom), a kínai Xinhai év után (1911), a Kínában akkor uralkodó Qing dinasztia összeomlását és a Kínai Köztársaság megalakulását jelentete (1911. október 10-től 1912. február 12-ig).

[3] A május 4-i mozgalom, mely 1919. május 4-én kezdődött, az első tömegmozgalom volt Kína modern történelmében. Akkor 3000 egyetemista tüntetett a pekingi császári palota bejárata előtt. Ez a tüntetés egy felvilágosító és nemzeti mozgalmat indított el, mely uralkodó eleme már nem az imperialisztikus veszély elleni harcot jelentette, hanem a császári birodalom ideológiai bázisa elleni harcot, a konfucianizmus elleni harcot.

[4] Forrás: eserver.org/marx/1848-communist.manifestocm4.txt

[5] Mao Ce-tung levele feleségéhez Jiang Qinghez (1966).

[6] Információ: www.debates.org/pages/trans2004a.html.

[7] Tao Te King, 25. fejezet

[8] kínaiul: Futi = birtokbavevő szellem, megszállottság

[9] Forrás: eserver.org/marx/1848-communist.manifestato/cm1.txt